

Warszawa, 07.09.2026

Prof. dr hab. Wiesław Bielawski
Katedra Biochemii i Mikrobiologii
Instytut Biologii
Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego
w Warszawie, ul Nowoursynowska 159

Recenzja

osiągnięcia naukowego pt., „Poznanie mechanizmów tolerancji suszy u wybranych gatunków i mieszańców traw kompleksu *Lolium-Festuca*” oraz pozostałych osiągnięć, dorobku naukowego, współpracy międzynarodowej, działalności popularyzatorskiej i organizacyjnej doktora Dawida Bogdana Perlikowskiego ubiegającego się o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo.

Recenzja została wykonana na zlecenie prof. dr hab. Pawła Krajewskiego, Dyrektora Instytutu w oparciu o uchwałę nr 9/K/2026 Rady Naukowej Instytutu Genetyki Roślin PAN z dnia 24 lipca 2026 roku w sprawie powołania Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Dawidowi B. Perlikowskiemu.

1. Sylwetka Kandydata i przebieg pracy zawodowej

Dr Dawid B. Perlikowski urodził się 2 czerwca 1987 roku w Radomiu. Studia wyższe ukończył w roku 2011 broniąc pracę magisterską na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Praca pod tytułem „Charakterystyka wybranych kompleksów kinaz MAP u *Arabidopsis thaliana*” wykonana została pod kierunkiem prof. dr hab. Jana Sadowskiego. W latach 2011-2016 Habilitant był uczestnikiem Studium Doktoranckiego przy Instytucie Chemii Bioorganicznej PAN. Bezpośrednio po obronie pracy doktorskiej został zatrudniony na stanowisku specjalisty biologa w Zakładzie Biologii Stresów Środowiskowych, Instytutu Genetyki Roślin PAN w Poznaniu. Stopień doktora nauk rolniczych w dyscyplinie agronomia Kandydat uzyskał 14 grudnia 2016 roku. Stopień ten nadała Mu Rada Naukowa IGR PAN na podstawie rozprawy pod tytułem „Fizjologiczne i molekularne podstawy tolerancji

deficytu wody u form introgresywnych życicy wielokwiatowej (*Lolium multiflorum* Lam.) i kostrzewy trzcinowej (*Festuca arundinacea* Schreb.)”. Promotorem pracy był dr hab. Arkadiusz Kosmała. Po roku zatrudnienia na stanowisku specjalisty biologa dr Dawid B. Perlikowski uzyskuje stanowisko asystenta, a po kolejnych dwóch latach tj. od roku 2019 awansuje na stanowisko adiunkta w Zakładzie Fizjologii Roślin IGR PAN, na którym zatrudniony jest do chwili obecnej.

2. Najważniejsze osiągnięcia naukowe

Dr Dawid B. Perlikowski jako główne osiągnięcie naukowe wskazał cykl publikacji pod wspólnym tematem „Poznanie mechanizmów tolerancji suszy u wybranych gatunków i mieszańców traw kompleksu *Lolium Festuca*”. Na osiągnięcie to składa się 6 spójnych tematycznie prac prezentujących oryginalne wyniki badań opublikowanych w latach 2019-2025. Badania te są kontynuacją i rozwinięciem doświadczeń prowadzonych przez prof. dr hab. A. Kosmałę. Wszystkie wyżej wymienione prace opublikowane zostały w czasopismach o szerokim zasięgu międzynarodowym, z listy Journal Citation Reports (JCR) o wysokim IF, powyżej 3,5 (od 3,6-5,8). Łączna wartość współczynnika oddziaływania prac stanowiących główne osiągnięcie Habilitanta wynosi 28,618, a punktacja MNiSW = 760. Wszystkie prace są wieloautorskie (5-8 autorów). We wszystkich pracach Dawid B. Perlikowski jest pierwszym autorem i w pięciu z nich autorem korespondencyjnym. Jak wynika z deklaracji Habilitanta i oświadczeń współautorów Jego udział w powstawaniu tych prac był znaczący i polegał na opracowaniu koncepcji lub współudziale w tworzeniu koncepcji badań, wyznaczaniu głównych celów badań, wykonaniu większości doświadczeń, opracowaniu wyników i przygotowaniu pierwotnej wersji manuskryptu. Zdecydowana większość prac powstała w ramach realizacji projektów finansowanych przez Narodowe Centrum Nauki, w których Habilitant był kierownikiem lub wykonawcą. Dr Dawid B. Perlikowski do badań użył wcześniej wyselekcjonowane genotypy traw pastewnych, różniące się tolerancją na niedobory wody. Materiał badawczy stanowiły dwa genotypy kostrzewy trzcinowej o różnej zdolności do unikania stresu suszy oraz dwie formy introgresywne kompleksu życicy wielokwiatowej i kostrzewy trzcinowej, które również wykazywały różną zdolność do tolerowania niedoboru wody. Badania prowadzono w kilku etapach. W pierwszym z nich badano zależność pomiędzy pogłębiającym się deficytem wody, a zmianami w budowie morfologicznej roślin oraz metabolizmem zwłaszcza korzeni(H1,H2). W

ramach eksperymentów realizowanych w systemie wazonowym analizowano wzrost liści, pędów i korzeni oraz poziom akumulacji metabolitów pierwotnych, w tym: cukrów, aminokwasów, białek, lipidów i hormonów roślinnych. Po 64 dniach narastającego deficytu wody u obydwu form mieszańcowych parametry morfologiczne we wszystkich organach traw zostały zaburzone. Największe i najbardziej interesujące różnice obserwowano w systemach korzeniowych, gdzie już po 21 dniach niedoboru wody stwierdzano znacznie intensywniejszy wzrost korzeni, mierzony zarówno ich długością jak i masą, w genotypach bardziej tolerancyjnych na suszę. Podobne zjawisko obserwowano u dwóch genotypów kostrzewy trzcinowej, z tą różnicą, że intensywniejszy wzrost u odmiany bardziej tolerancyjnej występował tylko po 21 dniach suszy, a później różnice zacierały się w porównaniu nie tylko do form mniej tolerancyjnych na niedobór wody ale również w odniesieniu do prób kontrolnych. Habilitant tłumaczy to tym, że u kostrzewy trzcinowej rozwój systemu korzeniowego może być cechą konstytutywną i stres suszy może mieć tu wpływ na morfologię korzeni jedynie na wczesnym etapie suszy. W korzeniach obydwu badanych grup roślin obserwowano podobną strategię akumulacji metabolitów pierwotnych. Genotypy bardziej tolerancyjne na suszę wykazywały wyższe nagromadzenie się sacharozy, glukozy, altrozy, fruktozy i maltozy. W opinii Habilitanta to intensywniejsze przemieszczanie się cukrów z części nadziemnych do korzeni u roślin o podwyższonej tolerancji na suszę ma związek z większą zdolnością tych form do rozwoju rozbudowanego systemu korzeniowego gdzie wykorzystywane są jako źródło energii i szkieletów węglowych. Gromadzenie się cukrów oraz proliny mogło również obniżać potencjał osmotyczny korzeni, a tym samym podnosić zdolność roślin do pobierania wody. Wiele związków osmotycznie aktywnych zmniejszając potencjał osmotyczny pozwala roślinie utrzymywać turgor osmotyczny oraz wpływa na stabilizację błon komórkowych. Powszechnie przyjmuje się, że stabilność błon komórkowych jest jedną z najważniejszych cech tolerancji na suszę. Habilitant analizując lipidom komórek korzeni zidentyfikował 7 klas lipidów. Wśród nich są fosfolipidy błonowe takie jak: fosfatydylocholina (PC), fosfatydyloetanolamina (PE), fosfatydyloinozytol (PI), fosfatydyloglicerol (PG) i fosfatydyloseryna (PS). Ważnym elementem badań było określenie stosunku PC:PE, który jest wyznacznikiem integralności, płynności i stabilności struktury błon komórkowych. Zaburzenie tej proporcji bezpośrednio niszczy strukturę dwuwarstwy lipidowej prowadząc do wycieku zawartości komórki i jej śmierci. Z literatury wiemy,

że stres termiczny, zasolenie i susza zwiększają ten współczynnik. Tę cechę najczęściej posiadają rośliny bardziej tolerancyjne na niedobór wody. Z kolei u roślin wrażliwych na ten rodzaj stresu współczynnik ten może drastycznie obniżać się. Dr Dawid B. Perlikowski w swoich badaniach potwierdził, że u genotypów zarówno introgresywnych jak i u kostrzewy trzcinowej o wyższej tolerancji na stres suszy występował wyższy stosunek PC: PE. Wykazał też, że triacyloglicerol pełni ważną funkcję w mechanizmie ochrony badanych traw pastewnych przed nagromadzeniem się toksycznych, wysokonienasyconych kwasów tłuszczowych w korzeniach, a tym samym jego istotną funkcję w strategii tolerancji suszy u traw kompleksu *Lolium – Festuca*. Niezależnie od badań akumulacji metabolitów Habilitant analizował zmiany poziomu niektórych hormonów roślinnych, w tym zwłaszcza kwasu abscysynowego (ABA), auksyn i cytokinin w warunkach nasilającego się deficytu wody. Analiza poziomu tych hormonów w korzeniach i liściach genotypów kostrzewy trzcinowej pozwala sądzić, że wzrost stosunku stężenia auksyn do cytokinin w obu organach traw może mieć związek z silnym hamowaniem wzrostu liści i szybszym wydłużaniem się korzeni, zwłaszcza, że zjawisko to było głównie obserwowane u form o wyższej tolerancji suszy. Rosnący deficyt wody u wszystkich badanych traw powodował wzrost poziomu ABA w liściach i korzeniach, przy czym wzrost ten był wyższy u genotypów o podwyższonej tolerancji na stres niedoboru wody. Z kolei badanie proteomu korzeni dwóch form kostrzewy trzcinowej pozwoliło zidentyfikować obecność kilku białek związanych z odpornością na stresy, a wśród nich między innymi liazy laktoglutationowej, peroksyredoksyny 5 i dwóch białek szoku termicznego. Szczególną akumulację tych białek obserwowano u genotypu o wyższej tolerancji na stres.

Wykazanie we wcześniejszych badaniach ważnej roli triacylogliceroli w odpowiedzi traw na deficyt wody skłoniło Habilitanta do podjęcia kolejnych doświadczeń nad identyfikacją lipidów metabolicznych i błonowych liści u dwóch form introgresywnych kompleksu życica – kostrzewa różniących się tolerancją na stres suszy (H3). Przeprowadzona też została analiza porównawcza uzyskanych profili lipidowych z profilami transkryptomu badanych form mieszańcowych. Efektem tych badań było wykazanie, że wraz z pogłębiającym się deficytem wodnym u form o niskiej tolerancji suszy obserwowano znaczne nagromadzenie się wolnych kwasów tłuszczowych oraz di- i triacylogliceroli. Stwierdzono też u tego genotypu dodatnią korelację pomiędzy akumulacją wolnych kwasów tłuszczowych a di – oraz

triacylogliceroli. Habilitant sugeruje, że może to mieć związek z rozkładem lipidów błonowych. Na potwierdzenie tej hipotezy wskazuje na podwyższoną w tych warunkach ekspresję genów kodujących fosfolipazy oraz na obniżoną ekspresję genów odpowiedzialnych za biosyntezę wolnych kwasów tłuszczowych. Nieco odmienne wnioski nasuwają się po przeanalizowaniu ekspresji genów odpowiedzialnych za biosyntezę di- i triacylogliceroli. Podwyższony poziom ich ekspresji w warunkach suszy wskazuje na ważną ich funkcję w remodelowaniu lipidów. Wzrostowi poziomu transkrypcji genu acylotransferazy diacyloglicerolu (DGAT2) towarzyszy bowiem zwiększona akumulacja wielonienasyconych triacylogliceroli. Wzmoczona synteza tych związków w warunkach stresowych chroni komórki przed nagromadzeniem się toksycznych, łatwo ulegającym peroksydacji wielonienasyconych kwasów tłuszczowych. Ciekawym zjawiskiem było wykazanie, że w warunkach stresowych u formy bardziej tolerancyjnej na niedobór wody (HDT) skład lipidów oraz poziom nienasycenia kwasów tłuszczowych w poszczególnych frakcjach lipidowych zmieniał się jedynie nieznacznie w trakcie suszy. Tą odmienną reakcją formy introgresywnej – HDT Habilitant tłumaczy jej wyższą aktywnością systemu antyoksydacyjnego, niższym poziomem H_2O_2 , mniejszym nagromadzeniem się kwasów tłuszczowych oraz bardziej wydajną fotosyntezą w warunkach suszy. Powstaje jednak pytanie czy Habilitant badał te parametry. Czy badane były poziomy aktywności enzymów czy jedynie określano poziomy transkrypcji niektórych genów odpowiedzialnych za metabolizm lipidów w liściach traw. Zgadzam się ze stanowiskiem Habilitanta, że aby lepiej poznać molekularne aspekty tolerancji suszy u traw pastewnych należy prowadzić dalsze badania nad analizą funkcjonalną tych genów.

Kolejnym etapem badań było określenie roli węzłów krzewienia traw pastewnych w przetrwaniu okresu deficytu wody oraz ich regeneracji po ponownym nawodnieniu (H4). Do doświadczeń wykorzystano takie same grupy roślin co w pierwszym etapie badań. Jedynie okres deficytu wody skrócono. Badania te wykazały, że dwa genotypy traw o wyższej tolerancji na suszę charakteryzowały się bardziej intensywną akumulacją metabolitów pierwotnych, zwłaszcza sacharydów w węzłach krzewienia w warunkach stresu. Związki te mogą służyć jako osmoregulatory lub być źródłem energii i substratów dla rozwijających się korzeni po ponownym nawodnieniu. Natomiast rośliny o wyższej wrażliwości na suszę wykazywały w tych warunkach znacznie większą zdolność do akumulacji fosfolipidów

błonowych i ich pochodnych w węzłach krzewienia. Związki te prawdopodobnie były transportowane z uszkodzonych liści i korzeni i gromadzone w węzłach krzewienia, a po ustąpieniu stresu wykorzystywane były w rozwoju nowych korzeni i liści. W węzłach krzewienia wszystkich czterech badanych genotypów traw w warunkach stresu wodnego obserwowano wysoki poziom triacylogliceroli (TAG) i obniżone stężenie wolnych kwasów tłuszczowych. Gromadzenie się TAG może mieć związek z mechanizmem ochrony komórek przed toksycznością wolnych, nienasyconych kwasów tłuszczowych oraz sposobem magazynowania energii. Wyniki zaprezentowane w tej części osiągnięcia wskazują też na ważną rolę węzłów krzewienia w magazynowaniu hormonów, zwłaszcza ABA. W warunkach stresowych poziom tego hormonu znacznie wzrastał w korzeniach i znacząco obniżał się w węzłach krzewienia u wszystkich badanych traw. Wskazuje to, że węzły krzewienia mogą być miejscem regulacji transportu ABA do pędów. Ponowne nawodnienie powodowało obniżenie poziomu ABA w liściach i korzeniach oraz znaczny wzrost jego stężenia w węzłach krzewienia. Pozwala to wnioskować, że węzły krzewienia mogą być magazynem ABA w sytuacji ponownego niedoboru wody. Na tej podstawie można też sądzić, że węzły krzewienia pełnią ważną funkcję tj. biorą udział w zjawisku pamięci stresowej.

Celem czwartego i zarazem ostatniego etapu badań, którego wyniki prezentowane są w dwóch publikacjach (H5 i H6) było bliższe poznanie roli endogennego tlenku azotu (NO) w tolerancji niedoboru wody i regeneracji traw pastewnych wcześniej wyselekcjonowanych i wykorzystanych w poprzednich etapach prac. Badania te wykazały, że obniżenie stężenia endogennego NO poprzez użycie 2-fenilo-1-oksy-3-oksy-4, 4, 5, 5-tetrametyloimidazolin (PTIO) w warunkach stresu miało znaczący wpływ na intensywność fotosyntezy i aktywność systemu antyoksydacyjnego wszystkich badanych genotypów traw. Wpływało też na zmiany stopnia tolerancji stresu suszy i zdolność roślin do regeneracji. Wykazano bowiem, że zmiatanie NO w warunkach suszy u genotypów kostrzewy powodowało wiele negatywnych skutków między innymi wyższą przepuszczalność błon biologicznych i większe nagromadzanie się reaktywnych form tlenu. Zjawisko to było również obserwowane po ponownym nawodnieniu. Można zatem wnioskować, że obniżenie poziomu NO może mieć negatywny wpływ na tolerancję suszy oraz wpływać na zdolność badanych traw do ich regeneracji po ustąpieniu stresu suszy. Działanie PTIO miało również negatywny wpływ na genotypy mieszańcowe. Związek ten

powodował zwiększone nagromadzenie się H_2O_2 , obniżoną aktywność peroksydazy askorbinianowej – kluczowego enzymu w ochronie komórek roślinnych przed stresem oksydacyjnym oraz wyższy stopień peroksydacji lipidów.

Podsumowując główne osiągnięcie naukowe Habilitanta należy stwierdzić, że prowadzone przez Niego badania są zbliżone tematycznie, o dużej wartości naukowej z licznymi nowymi aspektami, oparte na rzetelnym i obfitym materiale eksperymentalnym. Tematyka badań jest ważna nie tylko pod względem poznawczym, ale też aplikacyjnym. W dobie dynamicznych zmian klimatu, a zwłaszcza coraz dłuższych okresów niedoboru wody w glebie problem suszy stał się jednym z najważniejszych czynników środowiskowych decydujących o ilości i jakości plonów roślin uprawnych. Wyniki tych fizjologiczno-biochemicznych badań mogą służyć hodowcom do uzyskiwania nowych odmian roślin, bardziej tolerancyjnych na ten rodzaj stresu.

Na pozostałe osiągnięcia naukowe Habilitanta składa się 6 prac opublikowanych przed doktoratem i 14 prac opublikowanych po doktoracie. Wszystkie w/w prace opublikowane zostały w czasopismach z listy JCR, o wysokim współczynniku wpływu. Habilitant jest też współautorem 3 rozdziałów w monografiach angielskojęzycznych, 14 referatów wygłoszonych na konferencjach oraz 25 doniesień konferencyjnych. Po wyłączeniu publikacji stanowiących główne osiągnięcie naukowe dorobek ten liczy 64 pozycje. Sumaryczny IF tych prac wynosi 90,49, liczba cytowań-403, indeks Hirscha-13. Wielkość, a zwłaszcza jakość dorobku naukowego dr Dawida B. Perlikowskiego nie budzą zastrzeżeń w stosunku do aktualnego etapu rozwoju kariery naukowej.

Tematyka badań naukowych Habilitanta jest dość szeroka, obejmuje różne obszary badawcze, co jest wynikiem intensywnej współpracy z krajowymi i zagranicznymi ośrodkami naukowymi. Spośród 14 prac opublikowanych po doktoracie Habilitant wybrał 6 i uznał je jako najbardziej istotne. Prace te dotyczą takich zagadnień:

- a) Poznanie roli białek chloroplastowych w tolerancji suszy u kostrzewy trzcinowej (*Festuca arundinacea*)-1 praca
- b) Poznanie molekularnych podstaw porostania u żyta (*Secale cereale*) -1 praca
- c) Poznanie molekularnych podstaw męskiej sterylności u czosnku (*Allium sativum*) – 1 praca

d) Poznanie molekularnych podstaw odporności żyta (*Secale cereale*), pszenicy (*Triticum aestivum*) i pszenżyta (*Triticale*) na fuzariozę kłosów – 3 prace

Uważam, że z pośród czterech wskazanych przez dr Dawida B. Perlikowskiego obszarów badawczych najważniejszym zarówno ze względu na znaczenie rolnicze jak i stopień zaangażowania Habilitanta jest temat czwarty, dotyczący molekularnych podstaw odporności na fuzariozę trzech podstawowych zbóż uprawnych w Polsce. We wszystkich trzech publikacjach Habilitant jest pierwszym współautorem. Jego wkład polegał na wykonaniu części doświadczeń, opracowaniu i interpretacji wyników, sformułowaniu wniosków, przygotowaniu pierwotnej wersji manuskryptu. Prace wykonywane były w ramach współpracy z Zakładem Genomiki IGR PAN oraz Instytutem Hodowli i Aklimatyzacji Roślin – PIB. Dzięki wykorzystaniu nowoczesnych metod rozdziału i identyfikacji białek u rodów i odmian różniących się poziomem odporności na tę chorobę wykazano aktywny udział α i β amylaz w mechanizmie odporności badanych zbóż na fuzariozę kłosów. Z powyższych względów uważam, że uzyskane wyniki i prace je prezentujące, opublikowane w czasopismach o szerokim zasięgu międzynarodowym (z listy JCR) stanowią drugie ważne osiągnięcie naukowe Habilitanta.

Podsumowując stwierdzam, że dr Dawid B. Perlikowski posiada w swoim dorobku co najmniej dwa osiągnięcia naukowe wnoszące znaczny wkład w rozwój dyscypliny rolnictwo i ogrodnictwo, a tym samym spełnia kryteria ustawy z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2021r. poz. 478).

3. Inne ważne informacje, które wskazują na wykazanie się istotną aktywnością naukową.

Wspomniane wcześniej osiągnięcia i znacząca aktywność naukowa dr Dawida B. Perlikowskiego były możliwe dzięki dużym zdolnościom pracy w zespołach tworzonych w ramach szeroko zakrojonej współpracy z innymi ośrodkami naukowymi w kraju i zagranicą oraz umiejętnością pozyskiwania środków finansowych. Dowodem na to jest Jego udział w realizacji aż 10 projektów finansowanych przez NCN i MRiRW. W dwóch z nich (NCN) pełnił funkcję kierownika, a w pozostałych ośmiu był wykonawcą. Godne podkreślenia jest to iż aktualnie uczestniczy w realizacji 3 projektów. Ich tematyka dotyczy mechanizmów odporności traw i rzepaku na abiotyczne i biotyczne stresy środowiskowe. Przygotowanie projektów grantów

oraz późniejsza ich realizacja prowadzona była w dużym stopniu we współpracy z krajowymi i zagranicznymi instytucjami naukowymi. Habilitant współpracował lub nadal współpracuje z zespołami badawczymi z: Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie, Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Instytutu Hodowli i Aklimatyzacji Roślin – PIB w Radzikowie, Zachodniopomorskiego Uniwersytetu w Szczecinie oraz Instytutu Chemii Bioorganicznej PAN w Poznaniu. W ramach tej współpracy powstało 15 publikacji. Szczególnie istotna dla rozwoju naukowego dr Dawida B. Perlikowskiego była współpraca międzynarodowa i odbyte staże naukowe. Nawiązanie współpracy z takimi ośrodkami naukowymi jak: Agricultural Research Organization; The Volcani Center, Institute of Plant Science Bet Dagan (Izrael); National Institute of Livestock and Grassland Science (Japonia); Max Planck Institute of Molecular Plant Physiology (Niemcy); Institute of Biophysics, Czech Academy of Sciences (Czechy) zaowocowała opublikowaniem 6 prac i odbyciem 8 krótko – i średnioterminowych staży naukowych. Głównymi celami staży było: opanowanie nowoczesnych metod transformacji traw pastewnych, wykonanie części badań realizowanych w ramach grantów oraz nawiązanie bliższej współpracy naukowej. Na uwagę zasługuje też fakt, że osiągnięcia naukowe Habilitanta przyniosły Mu znaczącą pozycję w środowisku fizjologów, biochemików i biologów molekularnych roślin. Świadczy o tym fakt zlecenia Mu 17 recenzji prac naukowych przez redakcje 8 czasopism zagranicznych o wysokim IF. Z kolei o dużej wiedzy oraz opanowaniu wielu nowoczesnych metod badawczych dowodzi decyzja Rady Naukowej Instytutu Genetyki Roślin o powierzeniu Mu roli promotora pomocniczego w 3 przewodach doktorskich.

4. Działalność dydaktyczna, popularyzująca naukę oraz organizacyjna

Habilitant jako pracownik Instytutu PAN nie ma obowiązku prowadzenia zajęć ze studentami. Mimo tego prowadził warsztaty dla studentów Wydziału Biologii UAM w Poznaniu, wykłady dla doktorantów Poznańskiej Szkoły Doktorskiej Instytutów PAN. Tematyka w/w zajęć była zawsze związana z głównym kierunkiem Jego badań t.j. z odpowiedzią roślin na warunki stresowe. Był też opiekunem naukowym studentów odbywających w IGR staże naukowe, prowadził szkolenia z metod proteomicznych, technik biologii molekularnej i fizjologii roślin. Poza działalnością naukową i edukacyjną Habilitant brał udział w pracach organizacyjnych i popularyzujących naukę, w tym:

- przygotowaniu i prowadzeniu warsztatów dla dzieci w ramach XX Festiwalu Nauki i Sztuki, I.C.H.B Poznań „Igraszki z roślinami”
- prowadzeniu warsztatów dla dzieci w ramach Nocy Biologów, IGR PAN „Tajemnicze substancje występujące w roślinach”
- prezentowaniu możliwości kontynuacji nauki i rozpoczęcia pracy w IGR PAN w ramach Targów Pracy „Upoluj pracę”

5. Wniosek końcowy

Na podstawie przeprowadzonej analizy dostarczonej mi dokumentacji oraz oceny całokształtu dorobku naukowego dr Dawida B. Perlikowskiego, zwłaszcza dużej wartości publikacji stanowiących osiągnięcia naukowe uważam, że spełnia On wszystkie wymogi określone w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z 20 lipca 2018r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce(Dz.U. z 2021r.poz.478 z późn.zm.),. stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Kandydat jest dojrzałym pracownikiem naukowym o ukształtowanych zainteresowaniach i umiejętnościach samodzielnego prowadzenia badań, a Jego osiągnięcia wnoszą istotny wkład w rozwój nauk rolniczych w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo. Posiada On duże osiągnięcia w zakresie nawiązywania kontaktów i współpracy z innymi ośrodkami naukowymi w kraju i zagranicą. W związku z powyższym przedkładam Radzie Naukowej Instytutu Genetyki Roślin PAN w Poznaniu wniosek o dopuszczenie Pana dr Dawida B. Perlikowskiego do dalszych etapów postępowania umożliwiającego uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo.

Wicetaj Bickavsh